

Abdullah Said Alkış

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.03.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Abdullah Said Alkış

Eserleri:

Ağıt

gündüze hazırlanan saçlarınla sen
bir çocuğa öğretilmiş münzevi
tedirginliğimi hor gör!

Abdullah Said Alkış

Ağlamaklı Panter Sirenleri

Dişlerin bileylesede rayları
dişlerin ekmeği yırtan dişlerin
istasyon tanır tren tanır
vagonlar iğreti durur birbirine
dişlerin örselensede testere pası

Ayağın çukurda
panter sirenleri ağlamaklı firuz
çalğılar başı boş dramı dişlerin
sıkıntı biriktiren dişlerin
tanbur tanır
gıcırtılı yayların git gellerini

Tüter sinsi sinsi bulanık suda
dişlerin planlanmış sonra bir yudum
dişlerin beni kemirmeyen dişlerin

Beni sormuşlar mahpusluğumu
söyledin mi o küçük kirpiklerini aralayan hani
hatırladın mı
kim sordu beni
kim sordu sana
hem niye sana
söyle bildin mi yerimi

Biliyor muydun
bak dalgalarda dingin sâhi
platonik samyeli sıtmaları
biliyorda söylemiyorsan yaşadığımı göreyim
alt üst olsun düşler,
demek sahnelenmiş bir trajediydi oyalanman
bırak dişlerin gevelesin trajediyi

(mayıs 1998 Konya)

Abdullah Said Alkış

Anlamak Teslimiyettir

Kan bulaşınca ellerime
ellerim bulaşınca saatin tuhafılığına
bana yeniden yorumlanır kalem ve sen
ve yeniden başkalaşır sözle sükut

Hani uzak kentin kadınlarını çağırıştırır ya
ölüme doğru kısalan...kısalan ve kör olan gözlerim

Parçalanır o hep geç kaldığım kitapların efsunu
parçalanır aynasında bir çocuk
ve bir uçurumdur tarih
vuslata mahpus olmuşların ağızlarında
ki bilmezler çoktan çürümüştür şairin kefeni
yani soramazsın neden gözleri gri

Çoktan gitmiştir bir yolun çarmıhına
dikenini sevip gülüne katlanan çocuk
şimdi bir anlamıda yoktur dudağımdaki kanın
dudağına bulaşmadıkça

(Mayıs 2000 Konya)

Abdullah Said Alkış

Aynadaki Mütebessim

O gözlerinde büyüttüğün çocuk
çamura bulamışsa ellerini
ve bir şamataysa onun öğrendiği yaşamaktan
sana gitmek düşer
kendi gözleriyle büyümüş
ve senin gözlerine sığmayan çocuklara

Aramalısın dudağına bir nağme
bir ertesi gün
bir aşk vadedeni...

Biliyorum zordur
bir sevdayı yollardan aşırarak
ve zordur bir şehri bir sevda gibi yaşamak

Hadi keskinleştir
kalemimle sükut bulan bıçağını
ve sakladığın
ve sararttığın kaç cümle varsa
çevir anlımı adını bilmediğim bir şehrin
bir sokak levhasına...

(nisan 2000 Konya)

Abdullah Said Alkış

Bir Kaç Tebessüm ve Bir Çok Eşkiya

Tarihe lüzum yok
gelmiştin ve bilmem hangi kadın
dudağını saymayı unutmuşsa
saçlarımda çağlayanlar
saçlarımda ne vakit rüzgar

Gelmeye yanaşmıyorsam
gitmeye de yakışmıyor adımlarım
kayıyı aralık bırakışın ne kadar umudum olmamışsa
kayıyı çarpıp gidişinde kekemeliğim olmadı hiç

Gelmiştin
ve gerektirdiği kadar tüy gıdıklaması
durup kitap başlarında neyi tutabileceksin
sana kalmayan ne ki kaçırdığın filmde
tuhafın ederi yok
sonumuz çünkü mahşer

Doğru ki çağrıldığı yer iki çift laf
kaybettiğin hasat edilmemiş buğdayın çarşısı mıdır
toprağa sıvazlanan ne mavi ne yeşil
o mosmor elimi uzattığım
eteğin yüzümü buruştururken
ve sayıklarken bir düşü
beni unut!

(Mayıs 2001 Konya)

Abdullah Said Alkış

Bir Kıyamdır Kıyamet Ya da Bir Sancının Şarkısı

Uzaksın şimdi
uzak daha da uzak şimdi
yanmışlığından yakılmışlığından tüten
duman isli şimdi

Sevmenin sevilmenin sevişmenin
adı başka şimdi
söze söz sancıya sancıydı
tüm yaşanmışlığıyla gitti şimdi

Gece geceydi vaktiyle
yaşayan yaşatılan
adı yalnızca karanlık şimdi
vazgeçmişliğimle yargeçmişimle münzeviyim şimdi

Henüz sızlamaya başlamışken şarkılarla yalnızlığım
hayat "hay"dı
hatırlayan hatırlatan
son"an"mışlığımla an-sızım şimdi

(Mart 2009 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Bir Yorgan Sıcaklığı ve Geç kalınmış Herşey

Hiç bir yer güvenli değildir
hayat çünkü
hala hayattadır
gidebileceğin yer sabah uyandığın vakit
bir yorgan sıcaklığı
ve geç kalınmış herşey

Ödünç aldığın yalnızca suçtur
ama sokaklar değildir daha yalnız
herşey yaratılmıştır...

Ya iskemlesiz bir yağlı ilmek boğazında
ya da gideceğin yerin inancıdır tarihe anlam veren
ve anlamsızlık hep bir başkasıdır
bir başkasına gitmek
bir başkasından gelmek
dur be adam!
ve sükun bul kendi gövdende
kendi gövdende yatışmaz bin türlü mevsim

(Kasım 2001 Konya)

Abdullah Said Alkış

Ceninken Doğmayı Ummak

Umut dediğin umulanın ne olduğundan öte
ne kadar lüzumsuz
doğmayı ummak bir ceninken
cenin intiharı ya da
yazılmışları okumaktır yaratılmışa düşen
sabah
akşam
yaz
kış
kadın
erkek
hepsi bahane

Okumaktır fakat tavır ve üslup
özgürsün ey yaratılan
neresinden nasıl öleceksen öl
ister tersinden ister düzünden
mesela adını öğrenmiş olman
mesela niçinsin

Ne kötü kandırılmış olmak
hiç zorlanmadan nasıl zannedildi bir oyun mutlak
rüya değil hayal değil yalnızca oyun
oyun bozanım
küfredenim
derken bile sadece diyenim

(Şubat 2009 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Cilven midir yoksa tecellin mi?

ne adam ne insan ne de kulum zira
beşeriyetten bir dilenciyim ederim ancak nida

ne kadar zahirden geçebilirsem zira
tamaşa edebilirim cemalini ancak hüda

saymam ki sayılmasın zira
getirdiğim bir şey yok kapına ancak dua

cilven midir yoksa tecellin midir zira
çekmekle çokca cefa çokca bela olunur ancak fena

(beytüşşebap nisan 2013)

Abdullah Said Alkış

Çocuk ve Ekmek

sığınağımdır en uslanmaz anımda
bir çocuğun ekmeği bölüşündeki sıcaklık
bir ağıt yakılırken zılgıttaki heves
bir dağ başı tipisindeki uyanıklık

[malatya 2014]

Abdullah Said Alkış

Geç Kalınmışlık Yoktur

bilenler... "var" olurlar
görenler..."var" edilirler
bilerek görenler "yok" olurlar...
benim gibi sadece düşünenler "var" sayılırlar...
yani demem o ki:
aşk...aşık'tan değil maşuk'tandır...

{beytüşşebap 2013}

Abdullah Said Alkış

Gerilla Ağzında İnfaz

Sustu...
anlam verir gibi aksırmasına kedinin
anlam verir gibi iniltisi keman
anlamalıyım aklı nasıl da kustum tanrıdan

Bak dişlerini akıllarına geçirmiş militanlar
nasıl da sayıklamakta suratımda
bir başka deyişle;
bağışlayan
bağışlanmayan çıldırı

Bana şimdi gülmede yakışmaz
gerilla ağzından aşırđığım
onca infaz asılmışken denize
deniz asılmışken sularına

Devrim türkülerini ısırıcasına militan
oradan süzülür çenesinde başkaldırmayı öğrenmiş
yüz küsür sakal
uslanmaz bir yanında unutulmuş
sabaha doğrulan kadınların
tedirgin akşam üstü şarkısı
ve birden gece çöker takvime
geriye kalan sonsuz bir tesadüf
ya da nasıl bir teselli uyandığında şaşırđığın...

(Kasım 1999 Konya)

Abdullah Said Alkış

Hep kalanlar terketti gidenler gitmeliydi...

Tek tek çarparak kapıları kalanların gövdesine
her şeyi hiçbir şey gibi bırakıp gittiler...
bir daha tekmelenmeyecekti duvarlar
yeniden aralanmayacaktı kirişler
diye düşünüp gittiler...

içte kaygılar büyümeye el vermişken
boy boy sıralanmışken endişeler
paylaşımları hoyratça bırakıp gittiler...
üç yumurtayı
ve bayat ekmeği
günlerden arta kalmış iki demlik çayı
bırakıp gittiler...

soluklar geçerken bir birine amansız
telaşı cevapsız bırakışımı
sualsiz bırakıp gittiler...

heyecanları bulantı gibi
paraları denkleştirip akşam yemeği kıvranmalarını
tarih gibi bırakıp gittiler...

rutin yapageldikleri ne varsa
son kez yapıp ilk gibi
ve tozlu tülleri koklamayı unutmayıp
camını kir bağlamış pencereleri açıp son kez
kapıyı açılmamaya kapamışken
bırakıp gittiler...

çöp yığdıkları büyük odayı
lambasının yanmadığı
prizine fişin dokunmadığı bir başka odayı
kendi kendilerine betimleyip
yeni görür beni ve şehri
bırakıp gittiler...

çok beklenmişti bugün
yıl, asır değmezdi bugüne
ama tıklatınca parmakları
niye bugün deyivermişlerdi
sabırsızlık el ayak titretiyordu kiminde
kiminde yoksul kararlar ürpertisi
sanki gelmemiş gibi bırakıp gittiler...

umutlarını defnedip zulalarına
suratımıza bir kapı kapamayla
bizi bizziz bırakıp gittiler...

kimi özgürce yanak verip damlalara
kimi kalın organlarla sarmalayıp akıtmadan gittiler...
akın etse de tüm yaşanmışlık "an"a
şımartmadan

gelmeyi gelme gibi yükleyip sırt çantalarına
kendileri kadar sebepli
ve gelişleri kadar sebepli
bizi sebepsiz bırakıp gittiler...
uzunca çıkılan merdiven nasıl da kısalmıştı
ne de çabuk kalkmıştı otobüs...

bırakıp gittiler
bir el sallamayla yaşadıklarımıza
sanki hiç serpilmemiş gibi onca ömre
gün gün sayılmamış gibi...
koşturup telefona umutlarımızı küllendirecektik
bırakıp gidişleri acı acı çalacaktı zihnimizde
hatta isimlerimizi karıştıracaktık...

gerisin geriye döndüğümde durağa
anladım geride kalan koca bir düş
tesellileri de alıp yanlarına
bizi öksüz bırakıp gitmişlerdi...
sesim bana döndüğünde duvarlardan
bağrıışlarım karşı yırtınmaları bulamayınca
anladım geride kalan karanlık bir suret
geride kalan benli bir şaşkınlık...

(mayıs 1998 Konya)

Abdullah Said Alkış

Her Şey İçin Hiçbir Şey

"Hay" son duyacağındır
kalem kırılmamıŐsa eğer Şakağında
akmamıŐsa gözlerin senden ben olmayana

ıkar masum bir söz çıktığı yeri beğenmez
hatırına gelirse yanmayan soba
ateş ateŐtir deđiŐir mi yakana göre

KırılmıŐ incinmiŐtir ta ki düŐtüđünde ana rahmine
ne ki dođmuŐtur
yalnızca kursaktır demek

Başı neresi sonu neresi
her vakit geç kalınmışlık mıdır?

(Kasım 2008 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Huy

Kalınca bir tahtanın
kalınlığına incelmek lütfundan
sakıncalar telif etme paranoyasına erişmeyi
göze alır gibi duruşum
tüketilmişliğe gardımı alarak yaşamaktan başka bir şey değildir

(haziran 2000 Konya)

Abdullah Said Alkış

Hüzzam

Zemheri çoktan bir ısırmılık şakaydı
korktum sanki ben değildim
gözümü açtığımda duvarlardan sakınan
kal demek çok ağır olurdu
kapı daha yüzüme çok uzakken
sade bir kahve ve şehir bir alışkanlıktır

(ocak 2002 Konya)

Abdullah Said Alkış

İnzal

Bir vahiy bekleyen nebi gibiyim
hangi mağara hangi zindandır beni çağırın
bunca leş bunca insan kirliliği ve cüzzamlıysa şehrin toprağı
ne kalır ki gözlerimden geriye

Dağ başlarının iklimidir sözlerimdeki yalnızlık
ve ben vahiy bekleyen bir nebiyim
yolum çok uzun bir aşka fena yolcuym...

(mayıs 2006 Malatya)

Abdullah Said Alkış

İsyana Kutsadığım Çocukların Yanağımdaki Dudaklarıdır Devrimin Adı

İftira edilmiş bir kalabalıktır cebimde küflenen
ve bir erkeğin söz geçmeyen yanındır kadınları
bir gelinin intiharla kutsanmış düğünüdür
sessizliğime boğulan beklenen yolcu ve evin ilk saatleri

Tenhaliğa kaçtığım kadar çekiyor beni kalabalıklar
her an kandırılmış gibi şehre insan
hepsi bir yüz ve sonrası dişlediğim bir kaç kelime

Soru sormanın kutsallığı verilen cevabın cesareti olmalıydın
susuyorsam bir düşü sayıklıyor olsun karşıladığın tren
beklediğin gelmiş demektir

Şehrin en mahrem mezarlığıdır
sokağına açılmayan pencere tahayyülü
şarap dolu bir türkü taşarken
kaldırımlarda unuttuğum yanağımdan
bilmem kaç teli sakalımın tarağında eksikliği

Kimse dudağını dişleyip caddenin bir köşesinde
kafasını hep duvarlarda sayıklayan bir hayal gibi
sen hep aynalardan kaçan mütebessim

Belki de şarkıların nakaratıdır
yersiz bir melankoliyi kulağında tabulaştıran
belki soğğun iliklerine kadar beni üşümesidir
ki körolası bir fahişeydi gece
soğuk ve fahişe
öyleyse bu türküyü söylemek bana düşer
vuslat ve hicran arası bir yoldayım
duruyorum yalnız ve bir o kadar kalabalık
ne haldeyim biliyorum
biraz peltek biraz da geçmiş zaman

Kapılarını aç
ey pıhtılaşmış saçlarımı eğen rüzgar
kırmızı duman
ateşine bağısladığım kül
sözün ve sükutun efendisi

Kapılarını aç
ey karanlığın dağınık tanrıçası
yine öp beni dudağımdan
muhal bir sevgilinin mümkün olması gibi karşıla beni
ve anlat gözlerimin duvarlarındaki
kandil ışıklı gecelerini...

(Mart 2000 Konya)

Abdullah Said Alkış

Jurnal 1

İçmeye can gibi kadeh gerek
parçalayıp çıkardığım yüreğime
yusuf'un züleyha'sı gerek

Çoktandır sıyırmadığım saçlarına
ha bire körüklediğim hasretine isyan gerek
sözüm ne sana ne dostuma gerek
sana sorulmayanları
bana söylenmeyenleri
bilmem ki ne yapmam gerek
anladım ki yeniden Abdullah olmam gerek

(Nisan 1999 Konya)

Abdullah Said Alkış

Jurnal II

Çınladı kulağımda resmin
ya da hangi sohbetin çereziyim
ey kanıma sebeblenen sivrisinek
kalmadı ki içilecek bir yanım

Hangi günün adamıyım
ya da hangi güne adanmışım
ey mevsimlerin sebebi
eylül ürkekliğinde kucağım

Şimdi acıtıyor çevirdiğim sayfalarda terin
sonunda sana mağlub olacağım
ya da ne kadar tutarlıysa
yeni hal yorumlayışım...

(nisan 1999 Konya)

Abdullah Said Alkış

Kapımda Yalnızlığına Püsküllü Bir Gece Semahı

Bana kadını öğreten baş ağrısı türkülerin kızı
ödünç verdiğin merhamet yetmiyor
kolonya tütsülü ağzıma
kapıda it uluması ağrıtmaz oldu uykumu
hadi sıyırırsana gözlerimin haylazlığını
kötürüm insanlığım
ki felç imanım harlanmışlığında kuruttuğun
hiç olmayan hançeremde ıslak saçlarını hafife alma
ve bir ağrı debelenirde tırnağın cazibesinde
kalemin sarhoşluğuna doğru sakinleşen
hançeremden çıkarmam hala
ayağımı çoraklaştıran bakışların saygısına sükutu

İnceden bir örtü
aralamak yetmiyor saçağından
soluk yetmiyor dahaşı
kaçkın durma sızladığında örümceğin tırmanışı
yitik mabedin putlarına sarıldığında sanmam
densiz ayağımla kaşadığımda sesini
özledim yani hislerim izmarit

ah! bile bile boğdum boğazımda
kızgın flütler çalmadım bir çarmıh sonrası
bunu yapamazdım
hadi gülsene giderken arkamdan
hadi suratıma parçalayıp gözlüğünü lanetle beni

Kabus bir fırça izi ağlamak yetmiyor derken
yazmak yetmiyor
sırtımda oynaşırken sabahtan kalma tırnak yaralarının
sana yazılan mezar boşluğum
acıtmışım elimin huysuzluğu biraz nikotin
bekle vernik kokusu dağlanmış
muhabbet katarı tiksinti
hala kokmakta yastığım boyunca yalnızlık

Suskunluğum keskinleşirken sünepe dokunaşlarıyla
hangi körolası ses kirdi usturamı

Ayrılmak yetmiyor
kavuşmaksa tenimde mor bir sabah
ölüm kafi...

(1998 Konya)

Abdullah Said Alkış

Keşfinin Unutkanlığındaki Kaşif

Yeşil bir martı
ve siyah bir deniz
ölmek mi doğmak mı arasında bir insan
ve bir gün doğar mı doğu
batar mı batı

Atılacak bir taşı
taşı taşı sabrım taşı
güzel bir gündü demek için bir güne
ecel bir ecel iki ecel üç...

(2006 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Kıyamet

beşeriyetle mümkün olunabileceğinin zehabıyla yaşayıp hayatı 'mana'dan gafil eremedikleri nelermiş gösterildiğinde kopan şeydir kıyamet...
aşk "bela"dır...
bezm-i elest'te ki "bela"....

(aralık 2012 beytüşşebap)

Abdullah Said Alkış

Kimsenin savaşı

Yalnızlık ya da yalnızlaşılammamazlıktı en büyük savaşı. ya da tüm genetikliğin,ırka ait olmaklığın,kanbağlılığının ve yerleşmişliğin "can" dan arındırılma uğraşı. Dışarda olan dışarıya aittir,söz ettiğim savaşı dışarının daha ne kadar canavarlaşabilirim saldırganlığı değildir.İçte büyüyen büyüdükçe daha bir sakinleşen sakinleştikçe daha bir büyüyen.Ağlamaların,tek noktaya dalıp gitmişliklerin,toprağın altını özlemelerin benden bir ben daha yaratmaların hançeremde öylesine dingin durmaklığıdır savaşı.İki tarafı olmayan savaşı.Silahım sessizliğimdir,içime doğru kıvrılmışlığım ve kıvranmışlığımdır aşka. Ve sulh aşktır.

(mart 2009 malatya)

Abdullah Said Alkış

Kör Kanatları Sükutun

Kendine doğrult
kendine bir avuç Őefkat

Esir olmaya bir söz
sükut daha canlı
daha bir kanlı içine tutsaklığın

Bir hayalet gölgesinde oynanır akşam
ah! o batan güneŐ
ah! o senin kızılığın
nicedir gider oldum ayaklarına hüznün
plesi bir kapı eŐiđi
kasvetli gözlerin

Bir yokta karalarken ağrıyan dudaklarını
bugün dedim öylece
ve hırpalandı usulca
nasırlaŐmıŐ hınca hınç hayallerine dokununca

Dokunduka sıyırıp geçer her bir yüz hırınlığını
yırtık bir suratta mülteci olmak
ıŐıltılı çakıl taŐları yağmurun
düşer mi sana ritmik sesinde trenin
bir tebessümünde yanakların
bir sokak
bir tek perde arkası
bir tek sen

Hiç bir can dokunmadı
sancıyan tellerine ruhunun
ellerine
yüzüne
ne son ne ilk kalkan tren
zlmekteyse sağır bir akŐamdan sonra
saçlarının bende kalan örgüsü
ellerim hani avularım
dantel gibi iŐlenmiŐ ağrıları

SeviŐmekse zemheriyle paslı kanatlarında güvercinlerin
kahır dolu uzaktan geçen
kül rengi giyinmiŐ o tenhanın çocukları
tahtadan kılıçları

Duymadınsa ben bir yerlerde
hangi yosmadan kalma bir çift ağıt
misali dvnerek sverken
kendini iste
kendini bir dolu avula

Esir olmaya bir can
hala saklı intihar bir solukta
bir solukta susturulmuŐ gözüm gibi

o hep istediğin alacakaranlığın somurtusu...

(Kasım 1998 Kahramanmaraş)

Abdullah Said Alkış

Kutsama Beni Bırak Haylazın Olayım

Yel değirmenlerine karşı savaşan ben değildim
truva atı şehre girerken aptalca bakanda
yalnızlığa bir isim yakıştırmak
ve hayat bu değildir yaşanılan
siz herkesler

Sancı doğrulduğu yerde sıkılmış bir yumruk olmamışsa
kalem bir oyalanmadır
aç kalmak değil oysa insanlığa ak

Söz uzar küsen küsmüştür artık
çarşı uzaktır ve keşke hep uzaktır diyebilsem
bana çare
bana el
bana sus artık
bir şehir kağar öldürücü değildir hiçbir pusat
gidin ve boğulun şehre

(temmuz 2006 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Masa Üzeri Ölü Resimler

Kendine soyundu akşamın kirli elleriyle
akşamın kirli elleri ki sen,
iyi törpülenmiş yırtıcı pençelerin
kandan daha kırmızıya çalincaya kadar
görebildiklerin görmekten korktukların

Yüzünün yarası deşildikçe
dökük boyalı evin unutulmuş ayaklarıyla
evin unutulmuş ayakları ki sen,
bitmek bilmedi iki kelime arası dudağında hırıltı
boğazlanan kandan daha hırıltılı gözlerin
kandan daha kırmızı ve karanlığın

Bitirmek istemedi paylaşımını sokağın
sokağın paylaşımı ki sen,
karanlığa kanat çırpan yarasalar,
güneşin doğmadığı yerin çocuğu
hiç olmadı bir gün batımında
kızıl resimler çizmedi تنها diye bildiğin akşamın kirli ellerine
akşamın kirli elleri ki sen...

(Temmuz 1998 Kahramanmaraş)

Abdullah Said Alkış

Miraç

toprağa çağırın bakışlarında sakinleşmenin psişik talimleridir
hep uzaklara bakan gözlerimin çukur hali..
gelemedim bu sebeptedir ki hiç gidemediğim yokluğundandır
tarif edememe biçareliğinin hançeremdeki hırıltı hali..
dudakların yalnızca sızı için aralandığı vakitlerdir
mefhumun perdesiz murakabe hali...

Abdullah Said Alkış

Mutlaklığa münzevi olanın fanilikteki mutmainlik mefhumuna delirmeye kalan gün hesabı

tarihten anlamak mı lazım
ki; hayır...

neyin ne zaman olduğunun değil
neyin nasıl olduğunun bir önemi vardır.
hayatın bir başlangıcı bir sonu var derler...
ki; yoktur

ne bir başı ne de bir sonu
hayat çünkü kendisi olmayandır...
insan bir oyalanmadır tanrı için
sıkışıp kaldıkça dünyanın gerçekliğine...
bir faninin mahrem yerinden çıkmak ve
nefes alıyor olmak değildir doğmak...
büyüme de değildir geride bırakılan yıl sayısı

doğmak, fanilikten fenalığa sakinleşmektir.
toprağın kokusunu alabiliyor olmaktır büyüme...

(aralık 2011 beytüşşebap)

Abdullah Said Alkış

Mürekkep ve Kan

Kuşluk vakti alacası
kül rengi aydınlık
kadının duvar dibi yosmalıdır
ve kalemi alıp şakağında kırar adam
bir kadın en mahrem yerini açar
ziyan olmasın diye mürekkep ve kan

Artık bağışlayan bir tanrıdır sürtüğün mazereti
adam ya ölümdür hep uzaklarda
ya da bir kitap dolusu kahır

Konuşan bir köpeğe
hırlamayı istermiş gibi insan
gitmeye yanaşmadığı bir müntehayı öğütler
bir başka insana

Demem o ki
elbet gelecektir bozuk saatlerinde vakti
kalemın bir ağrı gibi kanıksandığı nöbetler
ve gözlerinde gülümseyecek yedi renk

Toprak yürür belki avuçlarına taptaze
kadın belki de bir türkü olup çıkagelir
bütün radyo frekansları cızırtıya hevesliyken
çünkü anlamıştır
bağışlayan tanrı değil
tanrısındır! ...

(Şubat 2000 Konya)

Abdullah Said Alkış

Ne Bir Kimse ne de Bir Ben

Kaç evresi vardır insan yaşamının
kuşak ile tabut arası bir mesai
doğum kime sancıdır

Müşfik bir anımsayıştır uzağa dalıp gitmişliğim
çıkıp gelmesi beklenen
çıkıp gelinmeyi bekleyen midir

Kaçtır ki hayatta evresi
anısı ve düşleri olmayan bir insanın
ve yaşı kaçtır her akşam doğup
her sabah ölen adamın

Duvar dördtür adam bir
ve dışarı hep dışarıdır
içeri alınacak yoktur hiç bir kimse

İşte buradayım bir gün ötedeyim
her ışığa dönüp bakacak bir haldeyim

(temmuz 2006 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Optimist

Gergin olma olmuşa olacağı var daha
sabır ol ki olmuşa ferah olsun olacak olan
tükenmeyesin ki olmuş olanda
olacak olana kalasın
olmuş olanda var kıl ki kendini
olacak olan var kılsın kendinde seni

(Temmuz 2000 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Saçlarım Boyunca Grimsi Bulutlar

Tüm dünlükleri sahipsizleştirdim
savaşa koşan güllerin kırağı rengine
söner bir mum ışığı bir adım soldum
ölüm gelmişken bu gece elleri sarhoş
kanda olacak elbet
yok yere tükenirken
ve bir o kadar ıslak

Öte şehirler var dışarda
öte şehirlerde beni sevenler var
zor gelir bunu bilmek
zor gelir nedense pesimistim
hele salıncaktan koparılan yeşil kirazlar
akar durur kırmızılığı saçlarım boyunca

Müzmin gerginliği
dalga hışırtısında duymaya çabalayarak
yağmurunu kestim frekansların
çoşar gibi soğuk şeftalinin kurusu
öte şehirlerde beni sevenler varsa
azaptayım nedense yanlışı

Toparlanmada ayak diretmek
bütün pınarların gürültüsünü duyumsamadan
bundandır belki
yetişmeyen beşik tıngırtısı dahi
perçemine vurduğum yok
çoktandır belki

Yaklaşan eritiyor rakkas kurgumu
sancısı yüreğimden
gıdıklayan pisti dişim sıkar
iliğimden sahte nedense yoksulum
sıçrat lekeni
şirpençe öldürmemiş beni
sen mi giyotin yüzlüm

(haziran 1998 konya)

Abdullah Said Alkış

Sivilce

Durgunlaşan depremler gün saymakta
sonuna geldim yitirdiklerimin
kaybetmek için bulmalıyım

Bana neyi anlatır ki sakın bir zula
bana benden acımasız kördüğüm velhasıl

Darlığını unutmuşum köhne coşkuların
sözler hiç bu kadar daraltmamıştı unutkanlığımı
kurallar yargısız darağacı hazırlar
ah! bir bilsem sallanırken adını
ayaklarım göğsümde yanağım yine aciz

Yürür kanatırım dikenleri
örtünürüm yaprağı soluğa çalar ya rengi
ne fayda rüzgar ertelemez ki dağınıklığını
üryan budaklı bir dal ne ise derinleş
sarabilirsin o zaman dikenleri
gülümseyişi incitmeden

Yine eksik kaldı dudağımda hayalim
yoksa ben mi eksikim hayalimde

(Haziran 1998 Konya)

Abdullah Said Alkış

Sorunsuzca Soyutlanamayan Sonların Somurtkanlığı

Sebepsizlik sabahın en tehlikeli kırılma anıdır
kırılırsın ve somurtkanlığımdan geriye gece sonsuzluğumdur
bir kere ölüversem ve ben soruların cevapsızlığına soyutlanarak
bağışlanmam için yetmez ilk insanın adını bilmek
adımı bilmedikçe...

(2010 malatya)

Abdullah Said Alkış

Teyyare

İstemeyi istemeliyim önce
isteyerek istemeliyim
kopuk notalı mazereti mırıldanarak
mırıldanmayı mırıldamalıyım ya da
dikmeyi dikmeliyim söküük düşlerimden önce
söküğü sökünceye kadar dikmeliyim
ki soyutlanmasın

Kopuk sözlü cümleleri hatırlasam
hatırlamayı hatırlayarak sonra
eflatunu eflatun gibi karartsam
kararıncaaya kadar karanlık
ef ' i beyazlattım
la ' yı mavileştirdim de
tun kayıp karartamadım

(Mayıs 1998 Konya)

Abdullah Said Alkış

Topuğuma Yaslan ok Sürmez Nasırlaşışım

Topuğuma yaslan çok sürmez nasırlaşışım
ben adem en fazla bu kadar yaşılanırım

(mayıs 2002 Konya)

Abdullah Said Alkış

Uzak

Ya ben giderim soğuk bir akşam
ve yağan kar
ya da siz gidin
fesleğenler / gller / güneşlikler

(temmuz 2006 Malatya)

Abdullah Said Alkış

ÜşümeK Soğuşa Saygımdır

Sen giderken üşüdüğüm
saçlarından kaldı bu titremelerim
çünkü üşümenin kızıdır titremek
ve üşümeK soğuşa saygımdır

Ben nasılda sevmişim ki bu şehri
yetişememişim toprağının adımlarına
şehir ve ben
kimse yoktu
çoğalan bir gürültüyle
çünkü ben yıkılırken şehrin gövdesine
ve uyandım
karanlıktı...

(1999 Konya)

Abdullah Said Alkış

Yalnızlık Olunan Bir Şey Değildir Hissedilendir

durur içinde durmaktadır
gitmez ve gönderilemez durur
"o" o değildir "sen" sen değildir çünkü
o bilmez kimdir
sen bilmezsin kimsin
arayan sen aranan o mudur
aranan sen arayan mı o dur
muamma...

yanmalısın yakarmalısın
ateş ve ağıt
körüklerler birbirlerini
ateş ve su
yakar ateş korlaştırır su olmadan kül...

ateş ve su sendedir
sen topraksın
su, ateş ve toprak
kıvama gelir insan ancak...

ne zaman gelmişti de içinde durur
hiç bir zaman
çünkü hiç gitmemiştir
sen "var" olmadan önceydi "o" vardı
"o"sana dahil olmadı
sen "o"na dahil oldun
yani kim dağlı kim bağcı....

{mayıs 2014 malatya}

Abdullah Said Alkış

Yâr Dedi Adem

Bir gün aklımdan geçen gariban
ve bir gün içimde sızlayan
gidip gelen
gittiği gibi gelmeyen
yeri yurdu neresedir
yarısı bende yarısı bende kalan

Bir yol gider kimine gelir o yol
hikaye böyle başlar

Yaratıldı adem yaratıldı secdegâh
yâr dedi adem yaratıldı kalp ile lisan
bir ah çekendi
bir aman dileyendi adem

Eşiğimde can vereyim diye sızlandığım
eylediğim neydi senden uzak
sendin adımı koyan
ey ademin yaratıcısı
ey ademden yaratılan

(ocak 2009 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Yorgun Bir Sürtüğün Çıkarılmış Entarisi

Çocuktum.....adam
yorgun bir sürtüğün çıkarılmış entarisi
çay içimi dokunuşlar
umarsız bacağıın
ve ateşe atılmış masal kanatlarımdı

Kapıyı suratıma çarp ve git
öyle çarpmalısın ki felç olmalı dudağım
ki dudağım bir sürtüğün bekaretidir

Çocuktum.....
adam bir hatırlama sonrası
baş ağrılarım
paramın son çeyreği
ve çerağına kondurduğum flu bir resimdi
çünkü yoktu sigaramın bir rengi
aşk yoktu
seni aldatmış benzimin sarısı

adam bir çocuğa kayboluş
bakma saatine uyumak istiyorum
beni böylece bırak ve git

(Ekim 1999 Konya)

Abdullah Said Alkış

Zaman

bir ağaç dökümü yaprakların
ince bir sızı mı gamzelerinden dökülen gülüşün

(aralık 2008 Malatya)

Abdullah Said Alkış

Zehir

Leyla mecazdır
bir kibrit yanığı
zahirde oyalanmadır
perdeler aralanmadıkça

(aralık 2008 Malatya)

Abdullah Said Alkış